ol mul kallis hind! Ent kui temmä se trabi olli masnu, üttel temmä kohtomõistjalle: „ausa herrä, Ni massap se sis ütte rubla, kui keäke ütte ausat meest kelmis sõimap; ent mes massap se, kui keäke mõtlematta ehk muido ütte kelmi ausas innimisses nimmitap?“ Se kohtomõistja narat nink üttel: se ei massa middäge, selle sõnnaga ei sa keäke teotedus. Se kostusse päle käänd se, kelle päle olli kaibatu, hendä se kaibaja pole nink üttel: „se om mulle mele haigusses, et ma sinno, ausa mees, olle sõimanu! Ärrä wõtko seddä wihhas, ausa mees! Jummalaga, ausa mees!“ Kui se wihhane kaibaja seddä kuuld nink ärrämõist, mes töine sellega taht üttelda, taht wastsest tülli minnä nink arwas hendä nüüd weel ennämb sõimatu ollewat, kui enne. Ent kohto mõistja, ke teddä ka wahhest kui ütte kõlbmatumma innimist tund, üttel tälle: temmä wõis sellega rahhule olla. G. M.

Mustine jut.

(Kolm sõudmist.)

Üttel norel abbiello rahwal, ke röömsaste nink õnnelikkult üttenkoon elliwa, olli üts ainus süüd — mes eggäütte innimisse wigga om: et kui käsi häste käup, weel parrembat ellokörda himmustedas. Sest weast tullewa mitmesug-

gutse rummala sõudmisse nink himmustusse, minkest ka ne abbiello rahwas Hans nink Liso, wahha es olle. Pea sõudsiwa nemmä hennele küllä põldu, pea kõrtsimehhe rahha, pea mõisa kubja maja, kodda nink töprit, pea sadda tuhhat millioni taadret nink muido nisugust. Üttel öddangul, kui nemmä waiklikkult ahjo weren istewa nink pähklid katski leiwa ütte kiwwi pääl, kumma sisse jo üts lohk olli kullunu, tulli läbbi kambre usse üts wäikenne walge naisterahwas sisse, ke ennämb es olle, kui üts künär pik, ent immelik illus näust nink kaswust, nink kik tarre olli maggusat haiso täüs. Lamp, mes tarren palli, kisto ärrä, ent üts paiste, ni kui hao-walge, kui päiw nakkap tõssema, paist sest naiste-rahwast nink walgust kik sainu. Sõrätse asja ülle wõip kül weidikenne ärräheitüdä, olgo ta ni illus kui taht. Ent ne nimmitedu abbiello rahwas wõttiwa pea jälle julgust, kui se neitsi immearmsa hälega üttel: „minna, Anna Writse, üts mäe waim, olle teije sõbber, ellä kesset mäkke ütten torredan klasitsen majan, puista näggemata käega kulda jõe weerde liwa sisse nink wallitse säitse sadda allambat waimo. Kolm asja wõite teije hennele sõuda; ne kolm sõudmist peawa täüdetus sama.“ Hans tõugas künäspäga omma naise käewart, õtse kui taht temmä üttelda: se assi ei olle kurri kuulda. Ent naine taht jo omma suud awwada nink hennele paar tossinitse kuld littridega ehhitedu tanno,

Ma-rahwa Kalender 1844, lk. 17